

Szeretsz-e gitárszóra...?

Azt mondta, Sanyi ezer lejt ér. Legalább ezer lejt ér, mert Sanyi vagányul pengeti a gitárt, és a minap leszólitott egy lányt az utcán, és azt kérdezte tőle: „Kisanyám, szeretsz-e gitárszóra...?” A lány vérvörös lett, nem felelt, csak meggyorsította a lépteit. Hatan vették körül, és Sanyi állandóan azt kérdezte, hogy szeret-e gitárszóra... Amikor a lány már nem bírta tovább, kiabálni kezdett, hogy nem, nem szeret, hagyják már útjára menni. És akkor Sanyi már ötvenedszer tette fel a kérdést, közben csücsörített, cuppogott, és mindenki röhögött, hogy a lány nem szerct, nem olyan lány ez, aki szeressen gitárszóra... Eltelt a délután, az árnyékok kinyújtották egymás felé karjaikat, s összetapadtak, sötét lett, éjszakai sötétség, csak az utca felől hasalt át egy-egy fénycsík a fák ágai között, s világította meg körvonalalaikat. És Sanyi még mindig azt kérdezte a lánytól, hogy szeret-e gitárszóra... Aztán röhögtek nagyon, mert a lány este kilenckor egyszer csak azt mondta: „Én szeretek gitárszóra...” Sanyi pengetni kezdte a húrokat, és csokot kért a lánytól, aki szeret gitárszóra... A lány mosolyogva nyújtotta az ajkát, Sanyi pedig azt mondta, hogy gitározzon valaki, amíg a gitárszagú csokot átveszi. Aztán magához húzta a lányt, az ráfonódott Sanyira, de nem csókolta. „Inkább ülünk le egy padra — mondta a lány —, úgysem lát senki itt a parkban, és ülve jobban szeretem.” A padon a Sanyi ölébe ült, hátrahajította Sanyi fejét, s azt mondta, hogy pengessék hangosabban azokat a húrokat, s forduljanak el, mert legalább tíz percig akar szeretni gitárszóra. S amikor mindenki elfordult, s egyikük vadul pengette a húrokat, akkor a lány átfogta Sanyi nyakát, belemarkolt a hajába, s mint egy vércse, rávetette magát Sanyi szájára. Sanyi nem tudott üvölni, csak vergődött hangtalanul, a lány a foga közé kapta az ajkát, és harapta, harapta, míg lassan végigfolyt Sanyi állán a vér, és szédülten viaskodott a lánnyal, aki háromórás harc után végre szeretni akart gitárszóra. Amikor Sanyi elájult, a lány nesztelenül felállt, s befutott a fák közé, de még mindig tépte valaki a gitárt, és nem nézett hátra senki, mert Sanyi tíz percig akart szeretni a sápadt arcú lánnyal gitárszóra...

Azt mondta, Sanyi ezer lejt ér. Legalább ezer lejt ér, mert Sanyi vagányul pengeti a gitárt, s nyúlszájával napi három órát keresi, kutatja a lányt, aki azt mondta, hogy szeret gitárszóra...

— Ha Sanyi ezer lejt ér, te vajon mennyit érsz? — kérdezte.

— Legalább kétezret érek — mondtam.

— Te még jobban szeretsz gitárszóra...?

— Nem, én egyáltalán nem szeretek gitárszóra.

— Akkor te nem érsz kétezret, még száz lejt sem érsz, tulajdonképpen nem érsz semmit. Legfeljebb egy banit érsz, egy árva banit, de azt is csak azért, hogy az élők között számon lehessen tartani.

— Nem igaz, hogy csak egy banit érek, ha kell, én is szeretek gitárszóra..., csak azt ne mondjátok, hogy egy banit érek.

— Ha szeretsz gitárszóra — mondták —, szólítsd meg azt a lányt, ott, azt a pirossapkás lányt a padon, s szeressed gitárszóra.

— Nem lehet — feleltem —, mert ez nem egy olyan lány, nézzétek meg az arcát, milyen tiszta arca van, olyan arcú lány, aki nem szeret gitárszóra.

— Gyáva vagy! — mondták. — Egybanis gyáva vagy!

Odamentem ahhoz a lányhoz, de egyedül mentem, nem engedtem, hogy körülvegyenek, és elmeséltem neki, hogy nekem azt mondták, csak egy banit érek, mert nem szeretek gitárszóra... Nevetett. „Úlj le mellem — mondta — s meséld el érthetőbben, miért akarják a barátaid, hogy szeressél gitárszóra.“ „Azt akarják — feleltem —, hogy te is szeress gitárszóra, mert akkor én is megérek ezer lejt, mint Sanyi, aki vagányul pengeti a gitárt, s közülünk a legjobban szeret gitárszóra.“ A lány átfogta a nyakamat, s azt mondta, nem igaz az, hogy egy banit érek, szólják hát, pengessék azt a gitárt, mert ha akarom, ő szeretni fog engem gitárszóra... És akkor odakiáltottam nekik, hogy pengessék azt a gitárt, és nem kell elforduljanak, mert én az egész világ szeme előtt akarok szeretni gitárszóra, és a pirossapkás lány is így akar szeretni gitárszóra. S akkor vadul pengetni kezdtek a húrokat, a lány átfogta az arcomat, mindkét kezével átfogta az arcomat, és hosszan-hosszan csókolt, de közben nem hunyta le a szemét. Olyan lány volt az, aki nem hunyta le a szemét, amikor szeretett gitárszóra... Felálltam, mert közeledtek a pad felé, a lány is felállt, mondtam, fusson, s akkor beszaladt a fák közé. Utána akartak szaladni, de nem engedtem: belerúgtam a gitárba, közben elakasztottam az egyiket, s beleharaptam a harmadik hadonászó kezébe, s akkor nekem estek, letepertek a padra, s a gitárt darabokra törték a fejemen s a hátamon.

— Nesze! Nesze! ... Szeretsz gitárszóra? Szeretsz? Nesze! Nesze!

— Szeretek! — kiáltottam. — Én nagyon szeretek gitárszóra!

— Te egy banit sem érsz — mondták —, egy banit sem, mert szeretsz gitárszóra. Nem az az igazi, aki szeret gitárszóra, hanem aki nem szeret, mint Sanyi, aki napi három óra hosszat keresi a sápadt lányt, biztosan bosszút akar állni, mert az is olyan volt, mint te, akik egy banit sem értek, mert szerettek gitárszóra...

És újra a fejemhez vágta a széttört gitárt, vér szivárgott a számból, rossz ízű vér, aztán elszaladtak, mert közeledett valaki, s a gitárt otthagyták a földön. Kezembe vettem, egyetlen egy húrja épen feszült még ujjaim alatt, s pengetni kezdtem. Közben az idegen férfi megállt előttem, felemelte a fejem, s csodálkozva megkérdezte, hogy mit csinállok itt véres szájjal s egy összetört gitárral ilyen késő este, otthon kellene már lennem, nem szégyellem magam, olyan fiatal vagyok még, s éjszákázom? Mosolyogtam, pengettem tovább a gitárt, az idegen megunt várni a válaszomat, s fejcsóválva elsétált, én pedig tovább vártam a pirossapkás lányt, aki pontosan úgy szeret gitárszóra, ahogy én...